

Homilija nadškofa msgr. Alojzija Cvikla DJ pri osrednji slovesnosti Slomškove nedelje 2017

Draga sobrata v škofovski, spoštovani duhovniki, drage redovnice in redovniki, dragi bogoslovci in bogoslužni sodelavci, dragi bratje in sestre!

Vesel sem, da letošnjo Slomškovo nedeljo obhajamo tu v Zavodu A. M. Slomška, ki prav letos obhaja svojo 20. obletnico delovanja. Obhajamo 20. obletnico delovanja Škofijske gimnazije, 10. obletnico vrtca »Hiša Otrok« - vrtca Montessori, 10. obletnico Dijaškega doma A. M. Slomška, in 10. obletnico Glasbene šole. Tako je letošnja Slomškova nedelja priložnost za praznovanje teh obletnic, priložnost, da se Bogu zahvalimo za vse, kar po teh ustanovah prejemo in je hkrati tudi prošnja, da bi se stvari tako uredile, da bi te ustanove lahko nadaljevale svoje dosedanje poslanstvo.

Če se ozremo na vsebino prvega berila, smemo reči, da tudi zgodovini našega naroda dajejo pečat žene in mošje, ki nam jih je pošiljal Bog, ti pa so se pokazali, kot vredni Božjega klica ter odgovorni in vestni v svojem poslanstvu. Bili so pravični, spoštovali in izpolnjevali so zaupano jim poslanstvo, zato je njihovo ime zapisano v naši zgodovini in med nami živi. Za večno pa so zapisani pri Bogu. Vsi ti so nam in bodočim rodovom svetel zgled, so spodbuda mladim in otrokom, za pravo napredovanje pri zorenju in rasti njihove osebnosti. Po njih lahko živo začutimo tudi bližino Božjega delovanja in njegovo skrb za vsakega od nas.

Eden takšnih je bil naš prvi blaženi, A. M. Slomšek, ki se ga danes, na Slomškovo nedeljo, še prav hvaležno spominjamo.

Slomšek se je od svoje rane mladosti zavedal, da je poklican, da bi postal rodovitna trta. Zavedal se je, da življenjske sadove od njega pričakuje dobri Bog in tudi naš slovenski narod. Živeti kot kristjan je zato zanj pomenilo, da se dan za dnem bolj vrašča v Kristusa in postaja eno z njim in tako raste v osebni veri in v zaupanju v Boga.

Rast v veri se začne najprej v družini. Vzgoja, ki smo jo deležni v najnežnejših letih, je zato odločilnega pomena za vse poznejše človekovo življenje. Še posebej se v mladosti človeku vtisnejo stvari, ki so lepe, vesele in spodbudne.

Rast v veri se začne s svetim krstom, ko smo bili vcepljeni v skupnost s Kristusom ter smo sprejeli darove Sv. Duha. Podobno, kot mladike prejemajo življenjski sok iz stebela trte, na katerem rastejo, tako tudi mi prejemamo pravo resnično življenje od Gospoda.

Pred nas danes stopa bl. Anton Martin Slomšek, kot sijajen zgled življenja po evangeliju. Slomšek je na vero gledal, kot na način življenja. Zavedal se je, da se vere ne moremo naučiti, ampak jo lahko v naših medsebojnih odnosih izkusimo in se

je tako navzamemo. Zato je tako zelo poudarjal vlogo družine, vlogo domače župnije ter krščanskih občestev. Družine in krščanska občestva je kot duhovnik in škof nenehno spodbujal, naj bo vera v vseh teh skupnostih zares živeta. Vsak član krščanske skupnosti naj bi svojo vero živel z notranjim veseljem in z veliko hvaležnostjo za ta neprecenljivi dar, ki nam je dan od samega Nebeškega Očeta.

Vrata vere lahko človek odpre le sam in samo odznotraj, iz sebe samega. To lahko stori vsakdo, če je le pripravljen odgovoriti na Božjo ljubezen in stopiti na pot ljubezni. Vsak človek je povabljen in poklican, da odpre ta vrata vere! V Apostolskih delih beremo, da je Bog odprl vrata vere tudi poganom (prim Apd 14,27). Bog spodbuja človeka, da stopi na pot vere tako, da vsakemu izmed nas daje možnost, da lahko veruje. Dejanje vere je naš logičen odgovor Bogu, potem, ko smo slišali in sprejeli Jezusovo veselo oznanilo evangelija.

Kristus prihaja k vsakemu človeku in na različne načine v vsakem času nagovarja ljudi. Tako vabi tudi nas, da ga v veri sprejmemo in nato zanj pričujemo v ljubezni. Ko človek odpre vrata svojega srca Bogu, hkrati odpre svoje srce tudi bližnjemu, saj bližnji postane moja sestra in brat.

Marsikje se v današnjem času čuti neko utrujenost in skoraj neko nelagodnost, kadar govorimo o veri. Kakor da so nas izzivi sodobnega sveta tako prevzeli in preplavili, da se enostavno v vsem, kar doživljamo, ne najdemo več in ne najdemo prave orientacije. V novih, drugačnih razmerah je pač potrebno najti nove in drugačne poti za posredovanje vere. In kako nam lahko pri tem pomaga blaženi škof A. M. Slomšek?

V svoji pridigi v Novi Cerkvi, leta 1829, je Slomšek spregovoril o vlogi staršev pri posredovanju vere. Slomšek pravi, da je posredovanje vere najimunitnejše poslanstvo staršev, ki ima dve dimenziji: na eni strani otroke varovati pred nevarnostmi in na drugi, otroke in mladino pridno učiti in jih navajati na vse, kar je dobrega, kar je Božje.

Na tej poti Slomšek vidi dve nevarnosti. Prva nevarnost je znotraj človeka samega in nato navaja še zunanjo nevarnost, ki se kaže v okolju, v katerem človek živi. Notranji sovražnik, to so različne slabe razvade in nagnjenja, ki prežijo na otroke in mlade na vsakem koraku. Vloga vzgojitelja je, ne le, da na te nevarnosti opozarja, ampak otroke in mlade tudi pozorno spremlja na poti njihove rasti. Zanimivo je tudi, da Slomšek kot možne »zunanje sovražnike« omenja celo starše in pravi, da se to dogaja takrat, če starši s svojim življenjem ne dajejo pravega vzgleda. Isto misel, kot Slomšek, ko govori o spremljanju mladih pri rasti njihove vere, danes tolikokrat poudarja tudi sedanji sveti oče, papež Frančišek. Tako kot bl. A. M. Slomšek v svojih spisih, kot tudi papež Frančišek nam skušata položiti na srce, da naša vera ni nekaj, česar bi se mogli nauči, ampak je potrebno izkustvo, ki ga mlad človek prevzame, kot nekaj lepega in pomembnega za njegovo življenjsko pot. Pomembna je torej živeta

vera, ki vedno in povsod nagovarja. Samo takšna živeta vera lahko osmisli življenje nam in našim bližnjim ter nam odgovori na osnovna življenjska vprašanja. - Tista, ki se dotikajo iskanja smisla življenja in smisla človekovega bivanja in delovanja. Človek ob tem odkriva, da takšna živeta vera vedno bolj postaja luč za našo življenjsko pot. Človek, ki hodi po tej poti pa vedno bolj postaja kakor svetilka, ki sveti ne le sebi, ampak tudi drugim. Resnična in prava svetloba je za človeka lahko samo Jezus, Božji Sin, on, ki je Bog in človek in nam pomaga, da razsvetljeni po njem lahko bolj razumemo sami sebe ter razširimo svoj pogled v obzorje, ki seže preko materialnega in preko zgolj tostranskega, zemeljskega.

Blaženi škof Slomšek je dobro vedel, da za posredovanje vere potrebujemo dobre družine. Po drugi strani pa se je tudi zavedal, da ob njih potrebujemo tudi še ustanove in institucije, ki so družinam in staršem v oporo in mladim širijo življenjska obzorja. Zato si je škof Slomšek tudi toliko prizadeval za dvig šolstva! Od nedeljskih šol, ki jih je ustanavljal, pa vse do Visoke bogoslovne šole, ki jo je ustanovil tu v Mariboru. Pri vsem tem svojem prizadevanju se je zavzemal za konkretnega človeka! V težavah in omejenostih, je hotel ljudem pomagati, da bi lahko vsakdo odkril in našel pot, ko bo v nekem trenutku sam začel razvijati svoje darove in bo z Božjo pomočjo, kot Jezusov posnemovalec, postal živa mladika na trti, ki je Jezus sam.

Današnja šola želi biti kraj, kjer se posreduje znanje. V ospredju je izobraževanje in učenje, vzgoja pa je postavljena v ozadje. Težko si je predstavljati, da bodo otroci in mladi brez potrebne vzgoje postali zrele in samostojne osebe, ki bodo lahko jutri prevzemale odgovorna mesta. Vloga staršev in Cerkve je, da poleg znanja svojim otrokom pomagajo tudi na poti zorenja in rasti. Mnogi starši se zelo danes zavzemajo, da bi otroku čim bolj pomagali razvijati njegove darove in talente. Zato otroke vpisujejo v najrazličnejše krožke. Za rast v veri, za katehezo, pa je prevečkrat namenjen zgolj čas, ki morda še ostane. Ob tem pa krščanski starši ne čutijo nobene zadrege. To seveda kaže, da je v celotni družini za Boga vedno manj prostora. Nič ni čudnega če otroci vero doživljajo, kot nekaj obrobnega.

Zato je bl. škof Slomšek starše goreče spodbujal, da bi najprej sami spoznali vrednost vere in jo potem posredovali naprej svojim otrokom. Slomšek pravi, da je vrednota vere največja dediščina, ki jo lahko starši izročijo svojim otrokom.

Danes smo vsi ujeti v miselnost tega časa, ki posameznika postavlja za središče vsega. Tu seveda za vero ni prostora, saj vera pomeni, da Boga postavim na prvo mesto, da On postane temelj, na katerem gradim svoje življenje. Odsotnost vere pa po drugi strani v človeku ustvarja praznino, ki jo je potrebno zapolniti z različnimi nadomestki. Zato današnji svet ponuja toliko užitkov. Toda, bolj, ko se človek steguje po njih, bolj ostaja notranje prazen in nepotešen, kajti to kar daje človeku Bog, tega ne more nihče na tem svetu in nič nadomestiti.

Jezus nam želi priti naproti v naših iskanjih in hrepenenju. Samo, če je naše srce goreče, polno ljubezni, potem se nam Jezus pridruži in deli pot življenja z nami.

Imeti osebno vero, to je bilo za bl. Slomška nekaj tako velikega, da je razmišljal: »Kdor premoženje izgubi, veliko izgubi. Kdor poštenje izgubi, še več izgubi. Kdor pa vero izgubi, ta vse izgubi, ker njemu ugasne luč sredi temne noči.« Tudi nam na srce polaga, da je »vera učiteljica v mladosti, moč in pomoč v odrasli dobi in tolažnica v starosti!«

Naj nam današnje obhajanje Slomškove nedelje pomaga, da bomo vero vedno bolj odkrivali, kot vrednoto, kot dar in kot priložnost za naše življenje.

Sprejeti Boga, iti po poti vere, ne pomeni, da se moram odpovedati svoji svobodi, ali da s tem nekaj izgubim, obratno, z vero vse postane osvetljeno z novo lučjo.

Če hočemo vzgajati, spremljati in voditi otroke in mlade k dobremu, k veri, potem moramo najprej mi sami globoko doživeti Boga, se z njim srečati in o tem našem izkustvu vere pričevati tudi drugim.

Naj bo bl. A. M. Slomšek naš priprošnjik! Zgledujmo se po njem in se mu radi priporočajmo, da bo naše življenje prežeto z vero in nam bo prinašalo globoko veselje. Amen

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit